"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ଏହି ଦେହଭାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହ-ଅଭିମାନରୁ ମରିଯାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ପୁରୁଣା ପତିତ ଦେହଠାରୁ ପ୍ରୀତି ତୁଟେଇ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସତ୍ୟ ପ୍ରୀତି ଯୋଡ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ କ'ଣ?

ଉତ୍ତର**:-** ଜ୍ଞାନର ଗହଣା ଗୁଡିକରେ ସର୍ବଦା ସଜବାଜ ହୋଇ ରହିବା - ଏହା ହିଁ ତୁମର ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନର ଗହଣାରେ ଶୃଙ୍ଗାରିତ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଖୁସିରେ ଫୁଲ ଭଳି ହର୍ଷିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଯଦି ଖୁସି ରହୁ ନାହିଁ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କୌଣସି ଦେହ-ଅଭିମାନର ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି, ଯେଉଁଥିରୁ ହିଁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ବିକାର ଗୁଡିକ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ।

ଗୀତ**:-** ମହଫିଲ ମେ ଜଲ ଉଠି ଶମା....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତର ଅର୍ଥ କେତେ ବିଚିତ୍ର ଅଟେ । ପ୍ରୀତି କ'ଣ ପାଇଁ ହୋଇଥାଏ? (ମରିବା ପାଇଁ), କାହା ସହିତ ପ୍ରୀତି ହୋଇଛି? ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ, କାରଣ ଏହି ଦୁନିଆରୁ ମରି ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏଭଳି ପ୍ରୀତି ପୂର୍ବରୁ କେବେ କାହା ସହିତ ହୋଇଥିଲା କି? ଯାହାଦ୍□ାରା କି ଏଭଳି ବିଚାର ଆସିବ କି ମରିଯିବି । ତେବେ ଆଉ କେହି ପ୍ରୀତି ରଖିବେ? ଗୀତର ଅର୍ଥ କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ । ଜ୍ୟୋତି ସହିତ ପତଙ୍ଗମାନେ ପ୍ରୀତି ରଖିବା କାରଣରୁ ଚତୁପାର୍ଶ୍□ରେ ଘୂରି ଘୂରି ଜଳି ମରିଥାଆନ୍ତି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି-ଆସି ଏହି ଶରୀରକୁ ଛାଡି ଦେବାକୁ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରି-କରି ଶରୀର ଛାଡିବାର ଅଛି । ଇଏ ତ ଯେପରିକି ବଡ ଶତ୍ରୁ ହୋଇଗଲେ, ଯାହା ସହିତ ଆମେ ପ୍ରୀତି ରଖିବା ଏବଂ ମରିଯିବା, ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଡରୁଛନ୍ତି । ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ, ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ଆଦି କରିଥାନ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଥାନ୍ତି ସେତେବେଳେ କହିଥାନ୍ତି, ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଭଗବାନ କେତେ ମହାନ ଅଟନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ସିଏ ଆସନ୍ତି, ତେବେ ସାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବିନାଶ କରିଦିଅନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଏହି ବିଶ୍□ ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଏଇଥି ପାଇଁ ଆସିଛୁ - ଏହି ଆସୁରୀ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ପତିତ ଦୁନିଆ ନର୍କ କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି ଯେ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ମୁଁ ହେଭେନ୍‌ଲୀ ଗଡ୍ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ର୍ଗୀୟ ଈଶ୍□ର ପିତା ଅଟେ । ସେହି ପିତାଙ୍କଠାରୁ ତୁମକୁ ଧନ, ସମ୍ପତ୍ତି, ଘରଦ୍□ାର ଆଦି ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବାର ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ପର ଘରକୁ ପଠେଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସିଏ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନୁହଁନ୍ତି? ଏହି ପାରଲୌକିକ ପିତା ତ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଏହି ପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିବାର ଅଛି, ମରିବାର ଅଛି । କୌଣସି ସମୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି କାରଣ, ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ମନୁଷ୍ୟ ରହିଥାନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ ବି ଅଳ୍ପ ଏବଂ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଥାଏ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା ବହୁତ, ତେଣୁ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଅଛି, ସେଥିପାଇଁ ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ବାପୁ ଗାନ୍ଧୀଜୀ ଯାହାଙ୍କୁ ଭାରତର ପିତା ବୋଲି ସମସ୍ତେ ମାନିଥା'ନ୍ତି, ସିଏ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ । କେବଳ ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ଜାଣି ନ ଥିଲେ । ଜାଣିଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ପତିତ-ପାବନ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ବିଶ୍□ର ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟନ୍ତି । ରାମସୀତାଙ୍କୁ ତ ସାରା ଦୁନିଆ ମାନିବ ନାହିଁ ନା । ଏହା ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ସାରା ଦୁନିଆ ପରମପିତା ପରାମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମୁକ୍ତିଦାତା, ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ବୋଲି ମାନୁଛି । ସିଏ ଆସି ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା ତେବେ ଦୁଃଖ ଦେଲାବାଲା କିଏ? ବାବା ତ ଦୁଃଖ ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ସିଏ ପତିତ ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇ ଯାଇ ଥାଆନ୍ତି । ତୁମ୍ଭେମାନେ ସେହି ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ଯେପରି ବାବା ସେହିପରି ପିଲାମାନେ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ହେଉଛନ୍ତି ଦେହଧାରୀ ସନ୍ତାନ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବାର ଅଛି ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଆମେମାନେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ

ଅଟୁ, ଏହିକଥା ଭୁଲିଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି ଶିବବାବା ମଧୁବନରେ ମୁରଲୀ ବଜାଉଛନ୍ତି । ସେହି କାଠର ବଂଶୀ ବା ମୁରଲୀ ତ ଏଠାରେ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନୃତ୍ୟ କରିବା, ମୁରଲୀ ବଜାଇବା ତାହା ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ମୁରଲୀ ବୋଲି କହିପାରିବ ନାହିଁ । ମୁରଲୀ ଶିବବାବା ବଜାଉଛନ୍ତି । ତୁମ ପାଖକୁ ଭଲ ଭଲ ଗୀତ ଲେଖିଲାବାଲା ମଧ୍ୟ ଆସିବେ । ଗୀତ ପ୍ରାୟତଃ ପୁରୁଷମାନେ ହିଁ ଲେଖିଥାନ୍ତି । ତୁମକୁ କୌଣସି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୀତ ଆଦି ଗାଇବାର ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ କେବଳ ଏକ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, କେବଳ ମୋତେ ଅଲଫ ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଶିବ କହିଲେ ବିନ୍ଦୁ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ବ୍ୟାପାରୀମାନେ ଯେତେବେଳେ ବିନ୍ଦୁ ଲେଖିବେ ତେବେ ଶିବ ବୋଲି କହିବେ । ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁ ଲେଖିଲେ ୧୦ ହୋଇଯିବ, ତା ପରେ ପୁଣି ବିନ୍ଦୁ ଦିଅ ତେବେ ୧୦୦ ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ, ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ସେତିକି ସାହୁକାର ହୋଇଯାଉଛ । ସେଠାରେ ଗରିବ ନ ଥା'ନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ଥାଆନ୍ତି । ଦୁଃଖର ନାମ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ବହୁତ ଧନବାନ ହେବ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ସତ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସତ୍ୟ ରୋଜଗାର । ଏହା ହିଁ ତୁମ ସାଥୀରେ ଯିବ । ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଖାଲି ହାତରେ ଯିବେ । ତୁମକୁ ହାତ ଭରପୁର କରି ଯିବାର ଅଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଛି ଏବଂ ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଯଦି ପବିତ୍ରତା ଥିବ ତେବେ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧି ମିଳିବ । ତୁମେ ଆତ୍ମା ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ର ଥିଲ ତାପରେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଛ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେମି ପବିତ୍ର କୁହାଯିବ । ତୁମର ହେଲା ଫୁଲ୍ (ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ) ସନ୍ନ୍ୟାସ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସେମାନେ କେତେ ସୁଖ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଅଳ୍ପ କିଛି ସୁଖ ପାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାପରେ ତ ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଉଛନ୍ତି । ସେ ସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯଦି ହନୁମାନଙ୍କର ପୂଜା କରିବ ତେବେ ତାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଯିବ । ଚଣ୍ଡିକା ଦେବୀଙ୍କର କେତେ ମେଳା ଲାଗୁଛି । ତାଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଥିବ, ଯାହାକୁ ଧ୍ୟାନ କରୁଥିବେ ତେବେ ସିଏତ ନିଶ୍ଚିତ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିବେ । କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ କ'ଣ ମିଳିବ? ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମେଳା ଲାଗୁଛି କାରଣ ଆମଦାନୀ ତ ହେଉଛି ନା । ଏସବୁ ହେଲା ସେମାନଙ୍କର ଧନ୍ଦା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟବସାୟ । କୁହାଯାଏ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଧନ୍ଦା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧନ୍ଦା ଧୂଳି ସମାନ ଅଟେ । ଏହି ନରରୁ ନାରାୟଣ କରିବାର ଧନ୍ଦା ତ କ୍□ଚିତ୍ କେହି କରିଥାଆନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ଦେହ ସହିତ ସବୁ କିଛି ବାବାଙ୍କୁ ଦେଇଦିଅ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ନୂଆ ଶରୀର ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେ କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯାଇପାରିବ କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବ । କୃଷ୍ଣପୁରୀରେ ଏପରି କେହି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୋତେ ପବିତ୍ର କର । ଏଠାରେ ତ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଡାକୁଛନ୍ତି - ହେ ମୁକ୍ତିଦାତା ଆସ । ଏହି ପାପାତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆରୁ ମୁକ୍ତ କର । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମକୁ ନିଜ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ସେଠାକୁ ଯିବା ତ ଭଲ କଥା ନା । ମନୁଷ୍ୟ ଶାନ୍ତି ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ତେବେ ଶାନ୍ତି କାହାକୁ କୁହାଯାଏ - ଏକଥା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କର୍ମ ବିନା ତ କେହି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶାନ୍ତି ତ ଅଛି ଶାନ୍ତିଧାମରେ । ତେବେ ଏହି ଶରୀର ନେଇ କର୍ମ ତ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କର୍ମ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତ ରହିଥା'ନ୍ତି, ଅଶାନ୍ତିରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦୁଃଖ ମିଳିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିବ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଶାନ୍ତିଧାମ ଆମର ଘର । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶାନ୍ତି ସୁଖ ସବୁ କିଛି ଅଛି । ତେବେ ତୁମକୁ ତାହା ଦରକାର ନା କେବଳ ଶାନ୍ତି ଦରକାର । ଏଠାରେ ତ ଦୁଃଖ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ପତିତପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି କେବଳ ଭଗବାନଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ପାଇବା ପାଇଁ । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ, ତାପରେ ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଥାଏ । ବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତିରେ ଦେଖ କ'ଣ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି । ସିଢି ଚିତ୍ରରେ ଦେଖ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତ ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଭଗବାନ କିଏ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଏପରି କିଏ ତିଆରି କଲା! ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ଇଏ କିଏ ଥିଲେ! ଏସବୁ କଥାକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ଯୁକ୍ତି ଦରକାର । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ମନ ହିଁ ସାକ୍ଷୀ ଦେଇଥାଏ । ବିଶ୍□ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଆଗକୁ ବଢିବେ । କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ତ ସବୁଠି ଥାନ୍ତି । କେହି କେହି ନିର୍ବୁଦ୍ଧିଆ ମଧ୍ୟ ଥା'ନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୋର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିଦିଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିବା ପାଇଁ ହିଁ ତ ମୁଁ ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମର କର୍ମ ହିଁ ଏପରି ରହିଛି ଯାହାକି ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲୁ ହିଁ ନାହିଁ । ତେବେ ବାବା କ'ଣ କରିବେ । ବହୁତ ପାପ କର୍ମ କରିଛନ୍ତି, ତେବେ ବାବା ତାଙ୍କୁ କ'ଣ କରିପାରିବେ? ଯଦି ଟିଚରକୁ କହିବ ମୁଁ ଭଲ ପଢିପାରୁନାହିଁ

ତେବେ ଟିଚର କ'ଣ କରିବେ? ଶିକ୍ଷକ ତ କୌଣସି କୃପା କରିବେ ନାହିଁ । ହୁଏତ କିଛି ସମୟ ଅଧିକ ଦେଇପାରନ୍ତି । ଏଥିରେ ତ ତୁମକୁ ମନା ନାହିଁ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଇତ୍ୟାଦି ଖାଲି ପଡିଛି, ସେଠାରେ ଯାଇ ଅଭ୍ୟାସ କର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ କିଏ କହିବ ମାଳା ଗଡାଅ, କିଏ କହିବ ଏହି ମନ୍ତ୍ରକୁ ଜପ କର । ଏଠାରେ ତ ବାବା ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଯାଇଥାଏ, ତେଣୁ ଆଉ ମନେ ପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନ ଥାଏ । ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଯାଉଛି, ତେଣୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଭଲ ଭାବରେ ବର୍ସା ବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାର ନେବା ଦରକାର ନା । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, କେବେହେଲେ ବିକାରର ବଶୀଭୂତ ହୁଅ ନାହିଁ । ଟିକିଏ ବି ଯଦି ବିକାରର ସ୍□ାଦ ଲାଗିଗଲା ତେବେ ବଢି ବଢି ଚାଲିବ । ଯଦି ସିଗାରେଟ୍ ଆଦିର ସ୍□ାଦ ଥରେ ମାତ୍ର କରିନିଅନ୍ତି ତେବେ ସଂଗର ରଙ୍ଗ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଲାଗିଯାଏ, ପୁଣି ସେହି ଅଭ୍ୟାସକୁ ଛାଡିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇଯାଏ । ବାହାନା କେତେ କରିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ କୌଣସି କୁଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଛି-ଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ସବୁ ଛାଡି ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ଦେହର ସ୍ମୃତିକୁ ଭୁଲିଯାଅ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ଜିନିଷ ହିଁ ଭୋଗ ସ୍□ୀକାର କରାଯାଏ, ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଭୋଜନ କର ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଫୁଲ ଭଳି ହର୍ଷିତ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କନ୍ୟାକୁ ଯେତେବେଳେ ପତି ମିଳିଯାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତାର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ ନା । ଭଲ ଭଲ ଗହଣା, କପଡା ଆଦି ପିନ୍ଧିବା କାରଣରୁ ଚେହେରା ଚମକି ଉଠେ । ଏବେ ତୁମେ ତ ଜ୍ଞାନର ଗହଣା ପିନ୍ଧୁଛ । ସେଠାରେ (ସ୍□ର୍ଗରେ) ତ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ୟ୍ୟ ରହିବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସୁନ୍ଦର । ରାଜା-ରାଣୀ, ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ ସମସ୍ତେ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ସେଠାରେ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ୟ୍ୟ ଭରା ଚିତ୍ର ଏଠାରେ କେହି ତିଆରି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ କ'ଣ କେହି ଏହି ସ୍ଥୂଳ ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିପାରିବେ? ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଦ୍□ାରା କୌଣସି ଅବିକଳ ଚିତ୍ର କେହି ତିଆରି କରିପାରିବେ ନାହିଁ? ହଁ ଯଦି କୌଣସି ଚିତ୍ରକାରଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସିଏ ସେହି ସମୟରେ ବସି ତିଆରି କରିବ, ତାହା ହେଲେ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ହେବା ବହୁତ କଷ୍ଟକର । ତେବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଉଲ୍ଲାସ ରହିବା ଦରକାର । ଏବେ ବାବା ଆମକୁ ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଏବେ ଆମର ୮୪ ଜନ୍ମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା । ଏହିଭଳି ବିଚାର ସବୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦ୍□ାରା ଖୁସି ରହିଥାଏ । ତିଳେମାତ୍ର କାମ ବିକାରର ଭାବନା ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - କାମ ବିକାର ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଦ୍ରୌପଦୀ ମଧ୍ୟ ସେଇଥିପାଇଁ ଡାକିଥିଲେ ନା ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେ କେବଳ ମୋ ଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣ ଏବଂ ଏହି ଶ୍ରୀମତକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଅ । ପିତା ପୁତ୍ରକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରେ ଏବଂ ପୁତ୍ର ପିତାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରେ । ପିତା କିଏ? ଶିବ ପିତା । ଶିବ ଏବଂ ଶାଳଗ୍ରାମର ଗାୟନ ରହିଛି । ଶିବବାବା ଯାହା ସବୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାକୁ ଅନୁସରଣ କର । ଫଲୋ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର । ଏହି ଗାୟନ ଶିବବାବାଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରିୟ ସନ୍ତାନମାନେ - ଫଲୋ କରି ଅର୍ଥାତ୍ ମୋର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ମାନି ପବିତ୍ର ହୁଅ, ମୋତେ ଫଲୋ କରିବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ତୁମେ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ ହେବ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରି ୬୩ ଜନ୍ମ ତୁମେ ସିଢିରେ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଛ । ଏବେ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି ସିଢିରେ ଉପରକୁ ଚଢିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଅଟେ । ବାବା ପ୍ରତିଦିନ ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି - ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଇ ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଲୌକିକ ପିତା ପତିତ ହେବାର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥାନ୍ତି । ପାରଲୌକିକ ପିତା ପବିତ୍ର ହେବାର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ କେତେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି । ଏବେ ପାରଲୌକିକ ପିତା କହୁଛନ୍ତି, ପବିତ୍ର ହୁଅ । ବିକାରରେ ବଶୀଭୂତ ହେଲାବାଲାଙ୍କୁ ପତିତ କୁହାଯାଏ ।

ତୁମର ଏହି ମିଶନ ହେଲା ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ରାସ୍ତା ବତାଇବା । ପାରଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ଏବେ କହୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ହୁଅ, ଯେବେକି ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ଗଲାଣି । ତେଣୁ ଏବେ କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ୍?

ନିଶ୍ଚିତ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ ନା । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମଧ୍ୟ ଲେଖାଇ ନେବା ଉଚିତ୍ । ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବି? ପତିତ ହେବା ଛାଡିବି? ଲେଖ । ବାବା ହିଁ ଏହି ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଅଥବା ପ୍ରତଶ୍ରୁତି ନେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ନେଇପାରିବ । ତୁମେମାନେ ପତିତ କାହିଁକି ହେଉଛ, ଯେଉଁଥି ପାଇଁ କି ଡାକିବାକୁ ପଡୁଛି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ସବୁ କଥା ନିର୍ଭର କରୁଛି ପବିତ୍ରତା ଉପରେ । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମକୁ ବାବା ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) କୌଣସି ଖରାପ (ଛି-ଛି) ଅଭ୍ୟାସ କରିବାର ନାହିଁ । ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ଦେହର ଅଭିମାନକୁ ଛାଡିବାର ଅଛି । ଫୁଲ ସଦୃଶ ହୋଇ ହର୍ଷିତ ରହିବାର ଅଛି ।

(୨) ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି । ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ କରାଇବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ**:-** ନିର୍ବିକାରୀ ବା ଫରିସ୍ତା ସ୍□ରୂପ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଭବ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ସେମାନେ ସହଜରେ ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତି ଦ୍□ାରା ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ବିକାରୀ ପଣିଆର ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ଏହିଭଳି ନିର୍ବିକାରୀ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅପବିତ୍ରତା ବା ୫ ତତ୍ତ୍□ର ଆକର୍ଷଣ ଆକର୍ଷିତ କରି ନ ଥାଏ - ସେହିମାନେ ହିଁ ଫରିସ୍ତା ବୋଲାଇଥାଆନ୍ତି । ଏଇଥିପାଇଁ ସାକାରରେ ରହୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ନିରାକାରୀ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରୁହ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଜୀବନରେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ କରି ଅମୃତବେଳାରେ ଏକାନ୍ତପ୍ରିୟ ହୁଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଏବେ ନିଜର ଦାତା ସ୍□ରୂପକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କର ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଜ୍ଞାନ ତ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୁଇ ପ୍ରକାରରେ ଦାତା ହୁଅ । (୧) ଯେଉଁ ଆତ୍ମାକୁ ଯେଉଁ ଶକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ସେହି ଆତ୍ମାକୁ ସଂକଳ୍ପ ଦ୍□ାରା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ଶୁଦ୍ଧ ମନୋବୃତ୍ତି ଦ୍□ାରା, ଭାଇବ୍ରେଶନ ଦ୍□ାରା ଶକ୍ତିଗୁଡିକର ଦାନ ଦିଅ ଅର୍ଥାତ୍ ସହଯୋଗ ଦିଅ । (୨) କର୍ମ ଦ୍□ାରା ସର୍ବଦା ନିଜେ ନିଜ ଜୀବନରେ ଗୁଣମୂରତ ହୋଇ, ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସାମ୍ପୂଲ୍ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସହଜରେ ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରିବାର ସହଯୋଗ ଦିଅ, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଗୁଣ ଦାନ । ଦାନର ଅର୍ଥ ହେଲା ସହଯୋଗ ଦେବା ।